

Full diocesà

20 d'agost del 2023

Santa Maria de Lluçà

És una de les propostes de visita de «L'estiu és diví», de Catalunya Sacra.

Santa Maria de Lluçà era la principal parròquia del terme del castell de Lluçà, nucli d'un extens terme que configurà una important entitat històrica del Lluçanès. A mitjan segle XII es fundà a l'església de Santa Maria un monestir canonical. No se sap la data exacta de la fundació; el primer document que parla d'una comunitat de canonges jurídicament constituïda data de l'any 1168. El monestir, regit per la regla de sant Agustí, es consolidà i anà prosperant fins a la primera meitat del segle XIV.

La primera església desaparegué a finals del segle XII, en ser substituïda per un nou temple, més gran, que, si bé amb moltes modificacions, és el que ha arribat als nostres dies. El claustre de Lluçà és una petita peça que centra tot el

conjunt arquitectònic. De proporcions reduïdes i de planta irregular, actualment només té un pis d'alçada, ja que el pis superior fou suprimit en les obres de 1967.

Les pintures gòtiques que es guarden en unes sales contigües al claustre i a l'església foren descobertes l'any 1954. Realitzades durant el segle XIV, se'n conserven nou fragments, de mides i proporcions diferents, i formen part d'un conjunt on hi havia representat un pantocràtor al centre flanquejat a dreta i esquerra per escenes de les vides de Jesucrist i de sant Agustí.

Al Museu Episcopal de Vic es conserven dues obres d'art procedents de l'església de Santa Maria: una creu d'altar, de la segona meitat del segle XIII, amb la imatge del crucifix pintada directament sobre la fusta de suport, d'estil ja gòtic, i un revestiment d'altar.

«Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi»

Diumenge XX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

(56,1,6-7)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.

[66]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

(11,13-15.29-32)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimonia-da.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella

vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

(15,21-28)

«“És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.” Jesús respongué: “Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.” I a l'instant es posà bona la seva filla»

La cananea

Carles Riera i Fonts, pvre.

Jesús posa a prova la fe d'una dona de Canà, una no jueva —no pertanyent al poble d'Israel— sinó sirofenícia. Molts conterrànies de l'enviat de Déu no faran cas del seu missatge i, en canvi, aquesta mare estrangera està convençuda que Jesús té poder de guarir la seva filla i per això l'invoca amb vehemència. La cananea posa tota la confiança en el Fill de David, no perd la paciència, és humil i perseverant. No es desanima davant la primera resposta aparentment evasiva. D'entrada, Jesús fa el sord, no respon; acte seguit els deixebles li demanen que la despatxi, i sembla assentir-hi, perquè els diu que únicament ha estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel. I, quan la dona hi insisteix, qualifica els gentils amb un despectiu *cadells* als quals, diu, no està bé de donar el pa dels fills. Però quan la cananea rebla l'afirmació de Jesús i declara —de manera humil i enginyosa— que «també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos», llavors el Mestre es dona, clamant: «Dona, quina fe que tens!» En efecte, Jesús troba una gran fe en el cor d'aquella mare de Canà. Li concedeix el que demana, perquè la misericòrdia de Déu és inesgotable, la seva força consisteix en l'amor i el seu lloc és el cor de cada ésser humà. En la persona de Jesús, la cananea hi sap Déu, i l'implora amb aplicació i esperança. Sent l'exigència de l'hora present i juga a vida o mort en favor de la seva filla, confiant que el seu desig es farà realitat. Per cert, Descartes deia: «No puc pensar un Déu sense existència, com no puc pensar una muntanya sense una vall.» Jesús dona el pa de Vida, i aquella mare sap alimentar-se'n, ni que sigui amb engrunes. Una lliçó per a tothom. El missatge del diví Mestre no és propietat exclusiva d'alguns i prou, sinó obert a l'ample món. La voluntat salvífica de Déu és universal.

La imatge

Dona, quina fe que tens!, diu Jesús a la cananea. Que es faci tal com vols. La dona prostrada li mostra el gos, els cadells que mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.

La mà dreta de Jesús té força d'acolliment entre la dona i els altres presents: per a ells només era una dona d'un altre país. L'obra de salvació de Jesús manifesta com la fe i l'amor ultrapassen tota mena de fronteres.

La dona cananea (1650). Pietro del Po

Agenda

Lit. hores: Setmana III

21 dilluns

—Sant Pius X, papa
Jt 2,11-19/Salm 105/Mt 19,16-22

22 dimarts

La Mare de Déu Reina
Jt 6,11-24a/Salm 84/Mt 19,23-30

23 dimecres

—Santa Rosa de Lima
Jt 9,6-15/Salm 20/Mt 20,1-16

24 dijous

—Sant Bartomeu, apòstol
Ap 21,9b-14/Salm 144/Jo 1,45-51

25 divendres

—Sant Josep de Calassanç, fund.
—Sant Lluís IX, rei
Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22/Salm 145/
Mt 22,34-40

26 dissabte

La transverberació del cor de Santa Teresa
—Santa Teresa de Jesús Jornet, fund.
—Sant Juníper Serra, missioner
Beat Joan Pau I, papa
Rt 2,1-3.8-11;4,13-17/Salm 127/
Mt 23,1-12

27 Diumenge XXII de durant l'any/ Cicle A

—Santa Mònica
Is 22,19-23/Salm 137/Rm 11,33-36/
Mt 16,13-20

La cosa va de sants (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tots els dies del calendari tenen per als catòlics un o més sants. Són aquells personatges de la història cristiana que susciten respecte i admiració. Molts són patrons dels nostres pobles i ciutats; a més, en el temps d'estiu se celebra la seva festa, que es converteix en festa major de les poblacions. Donada aquesta circumstància ens podem preguntar: què és un sant?

De fet, els sants ens són familiars. Per això no és pas difícil donar resposta a la qüestió plantejada. Ja en l'Antic Testament trobem el primer i més gran manament, que el mateix Crist ha reprès i confirmat: *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces* (Dt 6,5; Mt 22,37). Un sant, doncs, és aquell a qui el Senyor ha fet el do de prendre aquest manament tan a fons que l'ha realitzat plenament. I quina és la característica que perceben els altres en l'existència d'un sant? Ho podem dir en poques paraules: la perfecció de l'amor.

Els sants són personatges de la història cristiana que susciten respecte i admiració

Aquesta perfecció de l'amor s'ha viscut al llarg dels segles de manera distinta. En les cartes de sant Pau apareix

el concepte de sant referit als mateixos cristians, aquells que han acceptat l'Evangeli, han confessat la fe i, pel baptisme, han nascut a una vida nova. Hem d'entendre que en aquella època ser cristià era una cosa extraordinària: molts eren considerats estrangers en la pròpia pàtria, la família s'allunyava d'ells i eren sovint postergats.

Aviat, però, les coses van canviar: els cristians eren més nombrosos, i ja sabem que l'augment del nombre implica sovint la disminució de seriositat i qualitat. Encara més, el cristianisme va esdevenir la religió de l'estat. Es tractava, doncs, de trobar una nova manera de veure la santedat, i aquesta manera consistí a posar en relleu entre els cristians els qui obeïen de manera extraordinària el manament primer i més gran; evidentment, en primer lloc, els màrtirs que donaven la vida per la fe en Crist. Més tard, quan acabaren les onades de persecució dels cristians, van aparèixer com a dignes d'admiració els qui es retiraven a la solitud i duïen una dura vida de penitència. També entre els sants es troben els qui abraçaren la pobresa, com Francesc i Clara d'Assís; els qui aprofundiren la fe amb gran saviesa i caritat; també els qui escamparen el missatge evangèlic al món. Tots aquests eren considerats sants per la seva vida extraordinària i provenien de tots els nivells socials. Cada sant, doncs, és un testimoni de la vida plena que ens ha fet possible Crist.

